

PASTORALĂ LA PRAZNICUL ÎNVIERII DOMNULUI 2016

† NICOLAE

din mila lui Dumnezeu

Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române din cele două Americi

*Iubitului cler și dreptmăriturilor creștini,
pace și bucurie sfântă de la Hristos Domnul cel Înviat,
iar de la noi arhierească binecuvântare.*

*Intrați toți întru bucuria Domnului nostru... Masa este plină, ospățați-vă toți...
gustați toți din ospățul credinței! (Sf. Ioan Gură de Aur,
Cuvânt de învățătură la Învierea Domnului)*

**Prea Cucernici Părinți,
Iubiți Credincioși,**

Hristos a înviat!

Ziua Învierii ne oferă din nou bucuria să ne vestim unii altora că viața noastră nu se încheie pe acest pământ, ci vom învia și vom petrece cu Hristos și noi cei ce credem în Învierea Lui. Am încheiat șapte săptămâni de strădanie duhovnicească pentru a ne "curăți simțirile" și a intra la ospățul duhovnicesc al praznicului Învierii, acum se cuvine să ne aplecăm asupra înțeleșurilor Învierii Domnului.

Despre ce ospăț ne vorbește oare Sf. Ioan Gură de Aur în Cuvântul său? Care să fie legătura dintre Învierea Domnului și "ospățul credinței"? Semnificația ospățului, a sărbătorii ca și eveniment deosebit în familie sau lume, ne este descoperită de Sf. Scriptură. Astfel, patriarhul Avraam i-a ospătat pe cei trei tineri la stejarul Mamvri, dar prin ei i s-a descoperit Sf. Treime și a aflat că va deveni părintele poporului ales (Facere 8). Hristos Domnul a participat la ospățul de nuntă din Cana Galileii, dar acolo a săvârșit prima Sa minune și a binecuvântat taina nunții (Ioan 2, 1-11). Pofțit la masă în casa Martei și Mariei, surorile lui Lazăr, Hristos le vorbește despre "partea cea bună" a slujirii lui Dumnezeu (Luca 10, 38-42). Tot în acea casă a primit ofranda de mir a femeii păcătoase vestind mai înainte propria Sa așezare în mormânt (Ioan 12, 1-8). A dorit să intre în casa lui Zaheu vameșul, dar nu pentru mâncare și băutură, ci pentru a-i vesti mântuirea (Luca 19, 1-10). Dacă fariseii îl învinuiau că stă la masă cu vameșii și cu păcătoșii, Hristos o făcea pentru a le arăta că vindecarea sufletului se împlinește prin bucuria comuniunii omului cu Dumnezeu.

Înainte de Patima Sa, Hristos dorește "să mănânce Paștile" împreună cu ucenicii Săi. Paștile iudeilor era cu adevărat un ospăț în amintirea eliberării evreilor din robia egipteană, cină la care membrii familiei se ospătau din mielul pascal pregătit după un ritual special. La Cina cea de Taină, ospățul cel de pe urmă al ucenicilor cu Învățătorul lor, Hristos vorbește de desăvârșirea Cinei: "Cu dor am dorit să mănânc acest Paști cu voi mai înainte de patima Mea. Căci zic vouă că de acum nu-l voi mai mânca, până când nu va fi desăvârșit în Împărăția lui Dumnezeu" (Luca 22, 15-16). Este Cina cea tainică la care Hristos Însuși este Mielul de jertfă: "Pe când mâncau ei, Iisus, luând pâine și binecuvântând, a frânt și, dând ucenicilor a zis: Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu. Și luând paharul și mulțumind, le-a dat zicând: Beți dintru acesta toți, că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor" (Matei 26, 26-28). Pâinea și vinul, reale ca hrană, devin acum, în mâinile lui Hristos, o realitate duhovnicească, Trupul și Sângele Lui care vor fi oferite pe Cruce spre

iertarea păcatelor omenirii și împăcarea cu Dumnezeu. Știm că acesta este momentul instituirii Sf. Euharistii prin porunca Mântuitorului ”aceasta să o faceți întru pomenirea Mea” (Luca 22, 19). Descoperim acum sensul deplin al ospățului prefigurată în momentele amintite. Comuniunea din jurul mesei este folosită de Dumnezeu pentru a se descoperi, în dragostea, bunătatea și bogăția Sa. Dar la Cina cea de taină acestea se desăvârșesc prin oferirea Trupului și Sângelui Domnului spre mâncare și băutură. Cel ce s-a descoperit lui Avraam la stejarul Mamvri se oferă acum spre hrană, dar nu materială, trecătoare, ci duhovnicească, spre veșnicie. Vorbind despre ospăț mergem cu gândul la o masă îmbelșugată. Jertfa pe Cruce a Mântuitorului și Învierea Sa oferă un înțeles adânc acestui belșug, căci Dumnezeu se oferă chiar pe Sine Însuși omului, ca mâncare și băutură pentru veșnicie. Căci ceea ce mâncăm și bem în Sf. Împărtășanie sunt Trupul și Sângele Mântuitorului, cel oferit pe Cruce și apoi Înviat, transfigurat, pătruns de puterea dumnezeirii. Acest Trup ne este hrană pentru veșnicie.

Dacă revenim la Cuvântul Sf. Ioan Gură de Aur mai putem descoperi un sens al ospățului la care suntem invitați: ”Masa este plină, ospătați-vă toți. Vițelul este mult, nimeni să nu iasă flămând. Gustați toți din ospățul credinței; împărtășiți-vă toți din bogăția bunătății. Să nu se plângă nimeni de lipsă, căci s-a arătat Împărăția cea de obște.” Ospățul de care vorbește Sf. Ioan este Împărăția cerurilor, Împărăția cea veșnică, descoperirea ei pe pământ prin Învierea Domnului. În parabolele Sale Hristos vorbește despre această Împărăție folosind cuvintele ”nunta fiului de împărat” sau ”cina cea mare”: ”Asemănatu-s-a Împărăția cerurilor cu un împărat care i-a făcut nuntă fiului său. Și i-a poftit pe oaspeți zicând: Iată, am pregătit ospățul meu; juncii mei și cele îngrășate s-au junghiat și toate sunt gata. Veniți la nuntă” (Matei 22, 2-4). Iar în cartea Apocalipsei se vorbește de ”cina nunții Mielului” (Apoc. 19, 9), descoperindu-ne sensul adânc al Împărăției cerurilor. Dacă prin Întrupare și Înviere Împărăția a venit, este Biserica în lume, această Împărăție se va desăvârși la sfârșitul veacurilor când vom fi chemați să petrecem întru bucurie cu Hristos în Împărăția Sa cea veșnică. Dar parabolele vorbesc și de chemarea adresată din timp multor invitați și de refuzul unora de a onora invitația pentru diferite motive. Ca și de cel aflat fără haină potrivită și izgonit de la nuntă. Dacă nunta este un adevărat ospăț arătând bogăția împăratului, modul cum primim invitația și cum ne pregătim pentru nuntă ne descoperă pe noi dornici și pregătiți sau dimpotrivă nevrednici de bucuria Tatălui ceresc. Iar această descoperire se verifică la fiecare Sf. Liturghie care este cina cea mare sau nunta fiului de împărat.

Sf. Ioan Gură de Aur ne încredințează apoi că gustarea din ospăț ne aduce iertare de păcate și biruința asupra morții. Hrănindu-ne cu Cel Înviat proclamăm și noi biruința vieții. Și această proclamare ne este prilej de nădejde și bucurie. Cu această nădejde și bucurie se cuvine să călătorim prin lumea noastră tulburată de războaie și înfricoșată de atentate. Trupul și Sângele lui Hristos cel Înviat devin hrana noastră și pot deveni prin noi hrana acestei lumi. Astfel hrăniți putem aduce lumii speranță. La acest praznic slăvit vă îndemn să duceți lumii această speranță izvorâtă din Învierea Domnului, din biruința vieții asupra morții. Vă îndemn să vă arătați fața luminată de speranță și cuvântul pătruns de credință ca cei ce ați gustat din ”ospățul credinței”.

Cu aceste gânduri vă îmbrățișez în Hristos Domnul Cel Înviat și vă urez Sărbători fericite cu sănătate, pace și bucurii în familii și în parohii!

Al vostru frate întru rugăciune către Dumnezeu,
† NICOLAE

Chicago, Praznicul Învierii Domnului, 2016